

Sommarintervjun. Astrid Johansson möter hotelldirektören Britta Jonsson Lindvall

"Lämna byn – då vore man en svikare"

Sjuksköterskan Britta Jonsson Lindvall sadlade om mitt i livet. Nu driver hon hotellet där gästerna bor i fantasifulla kojor i träden, som fått stor internationell uppmärksamhet.



Astrid Johansson, reporter
Thomas Karlsson, fotograf

– Det är klart att i den här åldern borde man ju börja trappa ner, men jag bara fortsätter.

För visserligen är det helt galet det här vi håller på med, men så himla roligt också. Just att få utveckla en idé, forma nånting själv. Det är min drivkraft.

Säger Britta Jonsson Lindvall, sjuksköterskan som mitt i livet sadlade om, startade ett pensionat i 50-talsstil i det nedlagda ålderdomshemmet i Harads, en by med dryga 600 invånare fyra mil uppströms Bodens i Lule älvdal. Och sedan, alldeles intill, skapade den internationella designsuccén Treehotel. En anläggning som lockar turister från hela världen till Norrbotten, vann Stora Turismpriset i fjol och som nu nominerats till "den bästa upplevelsen i Sverige".

– Nog för att vi förstod att trädhotellet skulle bli uppmärksammat men att det skulle bli sådan förfärlig uppståndelse trodde vi ju inte.

Sedan de första trädkojorna invigdes i juli för två år sedan har utländska tidningar och tevebolag stått i kö för att rapportera om det märkliga hotellboendet. Och Britta och maken Kent har fått åka runt

och hålla föredrag om Treehotel i både Stockholm, Köpenhamn och London.

– Nytt och ovant men roligt.

Britta brås mycket på sin far, tror hon. Lanthandlaren, som jobbade jämt och som i slutet av 40-talet startade landets första snabbköp, i Bodträskfors på andra sidan älven.

– Man fick hämta varorna själv i affären och det var ju något oerhört nytt, då. Han var innovativ, pappa, litet halvgalen så där. Och den här lusten att hitta på, den har jag nog ärvt från honom. Fast jag har ärvt en del från mamma också, för även om det var han som kom med idéerna så var det hon som fick se till att det blev något av dem. Han hade svårt att slutföra sina projekt. Men jag går vidare och utvecklar mina.

Den sommardag vi träffas i Harads har Britta just inkvarterat ett ungt par från Singapore i "Mirror Cube", den spegeltäckta kub som nästan osynlig hänger mellan fyra tallar, tio meter upp i luften. Ett bärande träd går rakt igenom rummet. Ett par från Hongkong placerar hon i "Ufo", som ser ut just som ett rymdskäpp som landat i skogen. Och en jägare från Düsseldorf får klättra upp i "Fågelboet", ett gigantiskt skatbo, täckt med grenar instuckna i armeringsjärn.

Sedan serverar hon pensionatets konferensgäster dagens lunch –



Britta Jonsson Lindvall har just inkvarterat ett ungt par från Singapore i spegelkojan "Mirror Cube".

renskavsgryta och mandelpotatis-puré. Pensionatet är inrett med tapeter och möblemang från ett svunnet 30-, 40- och 50-tal. Broderade bonader, blommiga kaffekoppar, spetsdukar, gamla nummer av Allers och Hemmets veckotidning att bläddra i. Nostalg och modernaste design, alldeles intill varandra.

– Javisst är det kontraster, det är så jag vill ha det. Men här ska vara lugn och ro, inte party. Kommer man stressad från Stockholm, tar av sig skorna, får en älgfärsbiff och sedan lägger sig i soffan, då kan man slappna av. Tänker jag. Och våra gäster i trädhotellet, de uppskattar ensamheten, utsikten och vidderna.

Att vara hotelldirektör innebär, för Britta, jobb nästan dygnet runt.

– Jag känner faktiskt ingen som håller på så här som jag. Men jag

Det kanske låter litet enfaldigt, men jag ville få något eget, något jag kunde bestämma över själv.

fick det med mig hemifrån. Jag och mina två systrar, vi skulle alltid arbeta, det var något outtalat. Våra föräldrar ställde höga krav. Man fick aldrig göra ingenting, det var otänkbart.

Alla systrarna började inom vården. Britta arbetade under tjugo år som sjuksköterska, först på numera nedlagda Bodens lasarett, sedan på sjukhemmet i Harads. Men det räckte inte.

– "Du är alltid på väg, Britta", var det en av mina chefer som sa. Och så har det varit med mig. Det låter kanske litet enfaldigt, men jag ville få något eget, något jag kunde bestämma över själv. Och så ville jag göra något för byn, den höll på att dö.

Tillsammans med maken Kent, som hon träffat redan i skolan, drog Britta i gång en rad projekt för landsbygdsutveckling. Drev camping